

РЕШЕНИЕ

№ 221

гр. Плевен, 26.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА

Членове: РЕНИ В. ГЕОРГИЕВА
ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА

при участието на секретаря А.Г.П.
като разглежда докладваното от РЕНИ В. ГЕОРГИЕВА Въззивно гражданско дело № 20204400500621 по описа за 2020 година

С решение № 26 от 14.02.2020 г. по гр.д.№ 496/2019 г. по описа на НРС е осъдена на основание [чл.178, ал.1, т.3](#) вр. с [чл.179, ал.1](#), вр. [чл.187 от ЗМВР](#) ГД“ГП“ МВР да заплати на Р.П.О. сумата от 1 485.65 лв. - неизплатено възнаграждение за положен извънреден труд, след превръщане на нощните часове към дневни за периода от 25.09.2016 г. до 25.09.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на делото – 25.09.2019 г. до окончателното ѝ заплащане. Осъдена е на основание [чл.78, ал.1 от ГПК](#), ГД“ГП“ МВР да заплати на Р.П.О. направени по делото разноси в размер на 350 лв. Осъдена е на основание [чл. 78, ал.6 от ГПК](#) ГД“ГП“ МВР да заплати по сметка на НРС държавна такса в размер на 59.43 лв.

Депозирана е въззивна жалба от ГД“ГП“ гр. гр.София, чрез пълномощник, против решение № 26 от 14.02.2020 г. по гр.д.№ 496/2019 г. по описа на НРС. Въззивникът счита, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон е необоснован в мотивите си, а оттам и в осъдителната част. Прави се искане да се отмени изцяло решението на

първоинстанционния съд и и се постанови друго, с което да се отхвърли предявения иск.

За въззиваемата страна Р.П.О. процесуалният представител изразява становище да се потвърди първоинстанционното решение като правилно, законосъобразно и обосновано, по съображения, подробно изложени в приложената писмена защита, като се присъдят и направените по делото разноски.

Въззивната жалба е процесуално допустима, а по същество - неоснователна.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като обжалваното такова е валидно и допустимо, а по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящата инстанция намира решението и за правилно, поради което по силата на чл.272 ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния съд. Във връзка с доводите във въззивната жалба съдът приема за установено следното.

На първо място във въззивната жалба се сочи, че още в ИМ въззиваемият допуска смесване на нормите относно нощния труд и извънредния труд. Начинът на изчисляване на нормалната продължителност при сумирано отчитане на работното време в двете идентични разпоредби - в чл.9б, ал.1 от НРВПО и в чл.26, ал.1 от Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. (отменена с Наредба № 8131з-36/07.01.2020 г.) по чл.187, ал.9 ЗМВР. Положеният от едно лице труд в определения от работодателя или от закона отчетен период представлява съвкупност от сбора на отработените часове дневен и нощен труд. Резултатът от сумирането установява дали общо положеният труд е в рамките на нормата за продължителност на работното време за отчетния период или я надвишава, при което надвишаването представлява извънреден труд.

Според чл.187, ал.9 ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

Процесният период е от 25.09.2016 г. до 25.09.2019 г.

В процесния период е действала Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. (обн.ДВ бр.60 от 2.08.2016 г., в сила от 2.08.2016 г.).В нея не се съдържа разпоредба, аналогична на чл.31, ал.2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г., според която според която при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период.Наредбата от 2016 г. е отм., ДВ бр.3 от 10.01.2020 г., в сила от 10.01.2020 г.; решение № 16766 на ВАС на РБ - бр.4 от 14.01.2020 г.

Съгласно [чл.187, ал.1 от ЗМВР](#) нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа на всеки 24-часов период, а нощен е трудът, който се полага между 22.00 и 6.00 ч.

Според [чл.187, ал.3 от ЗМВР](#) работното време за работещите на 8-, 12- или 24- часови смени, сред които е и въззиваемият, се изчислява сумирано на тримесечен период.

Със ЗИД ЗМВР (ДВ бр.69/2008г.) е създаден §1а ДР ЗМВР, но разпоредбата е отменена със ЗИД ЗМВР (ДВ бр.88 от 2010 г., в сила от 01.01.2011 г.).

Съгласно [чл.188, ал.2 от ЗМВР](#) държавните служители, които полагат труд за времето между 22.00 и 6.00 ч., се ползват със специалната закрила по КТ. Според [чл.140, ал.1 от КТ](#) нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при петдневна работна седмица е до 35 часа, а нормалната продължителност на работното време през нощта при петдневна работна седмица е до 7 часа.Тези норми на КТ са част от въведената със същия специална закрила на нощния труд, поради което следва да намерят приложение и по отношение на държавните служители от МВР, каквото качество има въззиваемият, по силата на горепосочената препращаща разпоредба на чл.188, ал.2 КТ.

От съдържанието на чл.187, ал.1 ЗМВР не може да се направи извод, че

разпоредбата предвижда еднаква нормална продължителност на седмичното работно време през деня и нощта по отношение на тази категория държавни служители в МВР, които полагат труд и през нощта, каквото качество има въззиваемият-40 часа, а не 35 часа.

Въз основа на гореизложеното следва да се приеме, че субсидиарно следва да се приложи разпоредбата на чл.9, ал.2 от НСОПЗ, според която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1.143.

От заключението на ВЛ И., което съдът възприема като обективно и компетентно, се установява, че разликата в часове, неплатени от въззивника, е 214.071 часа, а неизплатената сума за извънреден труд за периода 25.09.2016 г. - 25.09.2019 г. е 1 485.65 лв.Изчислението е съобразно поставената от въззиваемия задача - с увеличение 50% за извънреден труд.

На следващо място във въззивната жалба се сочи, че законодателят е използвал различен подход, определяйки допустимата продължителност на часовете нощен труд („до 7 часа“ по КТ и „не следва да надвишава средно 8 часа“ по ЗМВР), но крайният резултат е един - с двете правни норми се предвижда максимално допустимата продължителност на нощния труд.Съгласно ЗМВР нормалната продължителност на работното време през деня съвпада с нормалната продължителност на работното време през нощта и тя е 8 часа.Позовава се и на чл.143, ал.2 от КТ във вр. с чл.144 от КТ, чл.187, ал.7 от ЗМВР, относно извънредния труд за работниците по трудови правоотношения и за държавните служители в МВР.

Във въззивната жалба също така е посочено, че положеният от въззиваемия нощен труд е в размер на 8 часа за всяка работна смяна, като за всеки от тези часове той е получавал допълнително възнаграждение, което през процесния период е в размер на 0.25 лв. (увеличен на 1 лв. от 01.02.2020 г.).Нормалната продължителност на нощното и на дневното работно време е еднаква, а именно 8 часа (8/8), като при тази хипотеза, ако е приложимо прилагане на някакъв коефициент, то той би бил 1, а не претендирания от въззиваемия 0,143.

Във въззивната жалба се сочи също така, че КТ не намира субсидиарно приложение по отношение на държавните служители, тъй като нито в ЗДСл, нито в ЗМВР има препращане към нормите на КТ. Във всички случаи, в които материята следва да се уреди идентично на тази по КТ, препращането е пряко, като се позовава на чл.38а, ал.3 от ЗДСл, чл.63 от ЗДСл, чл.180, ал.1-ал.4 ЗМВР, чл.188, ал.2 от ЗМВР, според който държавните служители, които полагат труд за времето между 22.00 ч. и 6.00 ч. се ползват със специалната закрита по КТ, т.е. по чл.140, ал.3 и ал.4 КТ.

Съгласно чл.140, ал.1 КТ нормалната продължителност на работното време при 5-дневна работна седмица е до 7 часа, а съгласно чл.187, ал.1 ЗМВР нормалната продължителност на работното време пред нощта е 8 часа на всеки 24-часов период. Както се посочи, в специалния ЗМВР липсва регламентация относно това, че нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е 40 часа.

Въззивният съд приема, че за да може да се приеме, че различието в седмичната продължителност на работното време през нощта от 40 часа според въззивника е компенсирано, то начинът на компенсиране следва да е изрично посочен в специалния закон, а такава регламентация липсва. Не може да се приеме в тази насока становището на въззивника, че за държавните служители нормалната продължителност на дневния и нощния труд съвпада и коефициентът би бил 1, за разлика от разпоредбата на чл.9, ал.2 от НСОПЗ, при която коефициентът е 1,143 /8:7/.

Съдът счита, че липсата на изрична уредба относно конкретната хипотеза, а именно по отношение на приравняването на нощния труд с дневен, в ЗМВР не означава, че нощният труд следва да бъде приравнен с дневния, прилагайки коефициент 1. По-скоро в ЗМВР е разрешено полагане на нощен труд средно в размер на 8 часа за всеки 24-часов период, без да се изключва приравняването му към дневния и съответно, без да изключва приложение на правилата за заплащане на извънреден труд, когато такъв е положен. При наличието на празнота в съответния нормативен акт ще се приложат правилата на КТ, респ. на подзаконовите нормативни актове по приложението му. Не би могло да се приеме също така, че препращането по чл.188, ал.2 от ЗМВР е само към ал.3 и ал.4 на чл.140 от КТ.

Както се посочи, в специалния закон ЗМВР липсва разпоредба, която да

предвижда, че нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е 40 часа и за тази категория служители в МВР, какъвто е въззиваемия, които полагат нощен труд. Ако се допусне, че коефициентът е 1, то не би следвало при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта. В този случай за положените часове нощен труд следва да се заплаща само допълнителното възнаграждение за положен нощен труд - 0,25 лв. на час или по-високата му ставка съобразно претендирания период. Горепосоченото преизчисление се налага само в хипотезата на приложимост на коефициент 1,143, тъй като тогава се получава разлика в положените часове труд и неизплатено възнаграждение за него, респ. като извънреден труд, ако е налице такъв. Касае се за две различни по своята същност допълнителни възнаграждения - за нощен труд съгласно чл.179, ал.1 ЗМВР и за извънреден труд съгласно чл.178, ал.1, т.3 ЗМВР.

На следващо място във въззивната жалба се сочи, че тълкуване на материалноправния въпрос по делото се съдържа в мотивите на решение № 197/07.10.2019 г.- на ВКС по гр.д.№ 786/2019 г., IV г.о. Първоинстанционният съд се е позовал на решение № 311/8.01.2019 г. на ВКС, което касае друг казус, за решаването на който са били приложими правните норми, съдържащи се в отменения ЗМВР от 2006 г. Пзовава се и на решения на въззивни съдилища.

Соченото от въззивника решение касае правото на допълнителен отпуск по чл.229, ал.1, т.9 (предишна т.8) ЗМВР 1997 г. (отм.) и чл.212, ал.1, т.3 ЗМВР 2006 г. (отм.). Правото на допълнителен отпуск по силата на закона е измеримо в дни, а не в часове, както и че не може да надвишава 12 дни за всяка календарна година. При работата на смени (дежурства) работното време на държавните служители в МВР (съответно – ГДИН) се отчита по специален ред, което прави недопустимо аналогичното приложение на законите за държавните служители в гражданските ведомства, включително конвертиране на часовете труд, положен през нощта, в дневни часове.

Съдът счита, че тъй като в ЗМВР и в приложимите наредби към него, с изключение на отменената Наредба № 8121з-407 от 2014 г., липсва правна

регламентация относно преобразуване на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 0,143 и поради това следва да се прилагат разпоредбите на НСОПЗ.

Тези изводи на съда не се променят и след постановяването на [Решение от 24.02.2022 г. по дело С-262/2020](#) г. на СЕС по преюдициално запитване относно тълкуване на [Директива 2003/88/ЕО](#) относно някои аспекти на организацията на работното време.

В него е прието, че при всички случаи в полза на полицаите и пожарникарите трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях труд. Посочено е също така, че чл.20 и 31 от ХОПЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел.

Както се посочи, в специалното законодателство -ЗМВР и подзаконовите нормативни актове по прилагането му, не е предвидено, че нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е също 40 часа. Приложима е разпоредбата на чл.9, ал.2 от НСОПЗ, която компенсира своеобразната тежест на нощния труд на тази категория служители на МВР, каквото качество има и въззиваемият, които полагат такъв труд.

Във въззивната жалба се сочи, че обжалваното решение не съдържа произнасяне по всички направени искания, а именно определяне на разноси в полза на ответника от първоинстанционния съд.

В процесния случай чл.78, ал.3 ГПК е неприложим.

Въз основа на гореизложеното настоящата инстанция приема, че обжалваното решение е правилно, тъй като не е допуснато нарушение на материалния закон, то е и обосновано, поради което следва да бъде потвърдено.

При този изход на процеса следва да бъде осъден въззивникът да заплати на въззиваемия направените по делото разноси в размер на 350 лв., съставляващи заплатено адвокатско възнаграждение за въззивното производство. Неоснователно е направеното възражение от въззивника по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение съобразно фактическата и правна сложност на спора.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 26/14.02.2020 г. по гр.д.№ 496 по описа за 2019 година на Никополски районен съд.

ОСЪЖДА въззивника ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ МВР с адрес в гр.София, ***** да заплати на Р.П.О., ЕГН *****, от *****, направените по делото разноси за въззивното производство в размер на 350 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____